

De la război, la pace…Pentru noi, românii, de la rău, la…mai rău! *„De la o mie de membri în 1944, partidul Comunist „sare” la 700.000 în 1947. Desigur, e greu de apreciat câtă convingere exprima această aderare masivă, şi cât oprtunism[…].”*

Nu-i deloc greu de apreciat…E şi oprtunism, fără discuţie, dar şi frică pentru deceniile întunecate prin care urma să treacă naţiunea română…

Aderarea masivă a populaţiei spre comunism s-a făcut cu pistolul la ceafă. Ca istoric, domnul Boia ştie probabil ce ştie toată lumea: numărul extrem de mic de simpatizanţi sau de cotizanţi ai partidului comunist la sfârşitul războiului.

În carte ni se spune că

„Elita românească, politică, economică, intelectuală, este în cea mai mare parte creaţia comunismului. Elita anterioară era destul de restrânsă.”

Elitele anterioare despre care vorbeşte domnul Boia erau restrânse prin toată Europa, dar nu în acelaşi timp cu elitele din România, ci cu câteva sute de ani mai devreme… Eugen Ovidiu Chirovici, într-un discurs ţinut la Academia Română, spunea:

„Mozart, de pildă, era trecut pe statul de plată al senioriei undeva între grădinar şi grăjdar şi nimănui nu i-ar fi trecut prin cap pe parcursul Evului mediu să-l considere pe un bancher ca aparţinind clasei conducătoare, elitei, indiferent de anvergura averii sale.

Mari scriitori ca Shakespeare sau Cervantes erau mai degrabă obscuri pe scara socială a vremurilor lor. Descartes era socotit inferior la curtea regelui Suediei profesorului de echitaţie. Lucrurile se modifică complet odată cu finele Evului mediu şi intrarea în secolul luminilor.”

După cum ştim cu toţii, din păcate, între noi şi restul Europei e un decalaj prea mare, dar nici nu facem ceva ca să-l reducem…

2.Prezentul

„Dacă în Franţa, Germania sau Marea Britanie, de exemplu, elitele sunt parte integrantă a naţiunii şi acceptate ca fiind cele care creionează destinul naţional, în România elitele sunt încă dramatic contestate iar legitimitatea lor este mereu pusă sub semnul întrebării, indiferent dacă vorbim de elita intelectuală, de aceea politică sau de aceea antreprenorială.”

Am citat tot din Eugen Ovidiu Chirovici. Fără îndoială că avem, şi noi elite, care, din păcate pentru intreaga naţiune, trebuie să asculte şi să se supună politicului, reprezentat de indivizi cu bani şi…atât!

În stilul deja caracteristic în multe pasaje ale cărţii, autorul ia în zeflemea şi ascensiunea pe scară universitară a celor care vor să meargă pe acest drum. Domnul profesor universitar doctor Lucian Boia, spune:

„Mai în glumă, mai în serios, se poate spune că în România nu ajunge profesor universitar doar cine nici în ruptul capului nu vrea să ajungă.”

Să nu exagerăm… Nu-i (întotdeauna) atât de simplu…

3. De ce sunt românii altfel?

Poate că aşa ar fi mai bine de întrebat. Ţara n-are nicio vină…Doar că e plină cu fel de fel de indivizi, unii mai buni, alţii mai răi…

„Virtuţile cele mai preţioase ale unui anume individ de mahala sunt şmecheria şi agresivitatea. Iar ultima lui grijă, respectul pentru celălalt şi pentru binele comun. Nu lipseşte nici fondul muzical: melodia inconfundabilă a manelelor, pe cale a deveni un soi de muzică naţională.[…] Absenţa comportamentului civic este uluitoare la români. Românului nu-i pasă de celălalt şi, dacă uneori se întâmplă să-i mai pese, de comunitate chiar nu-i pasă deloc. Modul cum se aruncă gunoaiele peste tot, de pe străzile oraşelor până pe vârf de munte, ostentativ sau doar cu nesimţire, s-ar putea constitui într-o imagine simbolică.”

Nu-mi face nicio plăcere, dar trebuie să recunosc, trebuie să recunoaştem: Lucian Boia are dreptate! România e privită cu ochi critic din exterior:

„…străinătatea a descoperit cu stupoare o Românie tulbure, unde orice se poate întâmpla şi unde e greu să separi adevărul de minciună.”

Subscriu!!!

Despre cei care ne conduc, indiferent care ar fi, mulţi dintre noi avem părerea că n-ar trebui să ocupe locurile care dau dreptul la a hotărî destinele atâtor oameni şi mersul din ce în ce mai gâfâit al României spre…nicăieri! Avem la dispoziţie votul din când în când. Domnul Boia spune ceva despre asta, dar, după părerea mea, se contrazice :

„ De la un scrutin la altul, se întâmplă ca un partid să ia aproape toate voturile şi apoi să nu mai obţină decât câteva. Ceea ce spune multe despre presiunile guvernamentale şi despre corupţia

ambiantă, dar şi despre obişnuinţa oamenilor de a vota instinctiv cu puterea. Cu cine să voteze omul dacă nu cu cei aflaţi deja la cârmă […].”

Dacă omul care votează merge instinctiv pe mâna puterii, cum de se produce alternanţa partidelor care conduc atât de „eficient” România? Un partid ajunge la putere, lumea nu mai vede alte posibilităţi de a alege pe alţii, dar alţii câştigă, nu partidul aflat în momentul alegerilor la putere…Obişnuinţa e alta: la votare alegem răul pe care l-am uitat…dar tot rău înseamnă!

Românii au ajuns să fie „altfel” pentru că aşa a fost istoria cu noi! Au fost multe decenii când una trebuia să spui în public, alta în casă…Din păcate, nici în propria casă românul nu era întotdeauna în siguranţă.

4. Viitorul (O posibilă soluţie?)

Reamintindu-ne de acel simulacru de condamnare a comunismului, autorul lucrării spune:

„Raportul final a fost validat într-o şedinţă solemnă a Parlamentului, regimul comunist fiind declarat ilegitim şi criminal.[…] Logic ar fi ca toate actele lui să fie lovite de nulitate, începând cu proclamarea Republicii. Evident, nimeni nu s-a gândit atât de departe.”

S-au gândit, dar n-au vrut să reinstaureze monarhia, singura reparaţie posibilă care ar fi redat speranţă pentru unii, angoase pentru alţii…

Ultimele pagini ale eseului m-au convins şi m-au bucurat, în egală măsură. Lucian Boia e monarhist.

„Înglodarea clasei politice în dispute meschine a făcut să crească în ultima vreme cota monarhiei. Iarăşi, cam târziu, românii par a se specializa în „ocazii pierdute”.[…] monarhia constituţională ar fi regimul cel mai potrivit pentru societatea românească, aşa cum a fost şi cum este. Ar oferi românilor, precum vor ei, un personaj simbolic la vârf, şi României, un atât de necesar arbitru al disputelor politice. [Românilor] li s-a băgat în cap că monarhia e o formă perimată (bună pentru ţări mai înapoiate ca Marea Britanie sau Belgia…).”

Eu rămân la părerea pe care am mai expus-o pe acest site că nu reinstaurarea monarhiei schimbă radical situaţia în care ne aflăm. Poate va veni şi momentul când vom analiza pe măsura posibilităţilor noastre ce-i mai bine pentru ţară: republica, sau monarhia.

Suntem acum într-o situaţie complicată. Nu ştim ce avem de făcut. Nu ştim, sau nu putem?. Iată o întrebare care are două părţi la fel de alarmante

„(România), o ţară care se încăpăţânează să fie altfel. Ceea ce înseamnă uneori şi reuşite, neîmpliniri şi dereglări. Necazul este că ceea ce nu merge într-o societate ajunge să strice şi ceea ce merge. Nu e un merit să mergi corect, e o deficienţă să mergi

strâmb.”

Întrebarea pe care o pun cititorilor sighetonline, dar şi lui Lucian Boia este: ce merge, totuşi, în ţara asta? Ştiu că eseul pe care l-am comentat a stârnit păreri divergenţe. De oricare parte v-aţi afla, să nu uitaţi că eseul este o

„lucrare literară, filozofică sau ştiinţifică în proză, care tratează un subiect fără a-l epuiza.”
(sursa:www.dexonline.ro)

Oricum, subiectul „România” e inepuizabil…

sfârşit